

ПОЕТИ

Гимийка плава по море,
из Бяло море по Черно,
по тиха бяла Дунава...

Даскал Ботя се връщаше полека към дома си. Снажен, висок, с царствена походка, той събираше погледа на всички. Всеки бързаше да го поздрави, да го заприказва. И за всякого Ботя Петков имаше какво да каже, какво да поучи, какъв съвет да даде. Учениците му го обожаваша. Когато влизаше в клас, за миг настъпваше мъртва тишина. Всеки ученик свеждаше чело над урока си, с разтуптяно сърце. Може би един единствен от тях не се боеше от него. Това бе собственият му син.

Палав, буен, игрив, Христо даскал Ботйов не можеше да свикне със суровата дисциплина на баща си. Пъргавото му тяло се разболяваше, когато трябваше да постои пет минути мирно на едно място. Будното му внимание не можеше да се спре по-дълго върху един и същи урок. Защото уроците си той никога не учеше. Той ги запомняше още в часа на преподаването и после се отегчаваше да слуша като ги преповтарят. Умът му диреше все по-висока храна, въображението му непрестанно го отнасяше далеч от действителността. Затова твърде често той стоеше на колене, в един кът на класната стая, и не веднъж, през часа, дългата ръка на даскал Ботя се простираше напред и сваляше сина си от облаците.

Кой ще води момчетата от Горна махала на бой против тия от Долна махала? Христо даскал Ботйов. Кой ще събере децата някъде на закрито, в училищния двор, да им декламира или да подрежава говора и вървежа на някоя калоферска знаменитост? Христо даскал Ботйов. Кой ще се къпе в Тунджа, кой ще лови из вировете